

האוס של הפסוק

כת שקרנים אינה מקבלת פני שכונה. פסוק זה היה אחד מאותם פסוקי של יום, שכל בית ישראלי אנוסים לשומעו, לפי הגזירה החדשה, לפני מהדורת החד' שנת האחרונה בשידורי הטלוויזיה. עד עתה, הופיע הפסוק אחרי מהדורת החד' דשות - מה שאפשר לבית ישראל להקי' שוב או לא להקשיב לו כרצונו.

ציור

חיים בצבעים

באיזה שהוא מקום, אפילו אם לא יודה בכך בגלוי, רוצה כל אמן להיות גם חדר' שן : לעשות משהו שלא עשו לפניו, שלא יאמרו עליו "כן, הוא טוב, אבל הוא מזכיר את...".

שימוון ויובש מדכאים ציינו את חגיגת יום התיאטרון הבינלאומי

די מוריס בראו' - או ז'באר - או בואר - לעזאזל עם השמות של הבלגים האלה. השנה, המינשר הוא של לוקינו ויסקונטי.

ויסקונטי - איפה החוויות

כ אשר נחוג ביום השישי האחרון יום התיאטרון הבינלאומי, התקבצו כל נכבדי ויקירי התיאטרון בארץ באולם הקאמרי בתל-אביב כדי להשתתף בשמחה. קשה היה להאמין שיש לתיאטרון הישראלי כה הרבה נכבדים ויקירים - או שהכניסה הינה קסמה לרבים. האולם מכל מקום, היה מלא מפה לפה. אפילו על המדרגות לא היה מקום לשבת.

א יך חוגגים אם כן, בצורה ישראלית לגמרי, את יום התיאטרון הבינלאומי? ראשון עלה על הבימה שמעון פינקל, המנהל האמנותי של הבימה. הוא מילא את חובתו, דיווח על פעולות אירגון התיאטרון הבינלאומי, הזכיר כי שינוי בתקנון מאפשר היום גם שיתופם של אר'

כך, פינקל עלה משהו בינלאומי ביום התיאטרון הבינלאומי. מה שנאמר במינשר, שהוקרא על-ידי עודד קוטלר, היה מאלף ביותר: התיאטרון, סבור ויסקונטי, אינו יכול להתחרות במצעיי-התקשורת האחרים בבידור ושע' בוע הקהל. זה דווקא לטובה, לדעתו - משום שהיום חוזרים אליו הצופים ברחבי העולם כשהם מצפים ממנו שישוּב לנוש' איים בעלי ערך, המזווגים על-ידי צורות הביטוי העממיות יותר, ויתרכו בהעלאת

רק השקופיות היו חסרות!

חוויות אמיתיות, כנות ומרגשות. בפני קהל הצופים. כדי להוכיח הלכה למעשה עד כמה מד' דהה התיאטרון הישראלי עם התיאוריה הזו, באה בעקבות המינשר הרצאה מדעית יבשה להחריד של גרשון שקד, על תולדות הדרמה העברית, שהיתה מלווה הפעם במקום השקופיות המסורתיות של ההר' צאות בקיבוצים, בקטעי הצגות חיות. על מישטחים מתנועעים באמצע הבמה הציגו שקפים קטעי הצגות מקוריות. הם עשו זאת בהיסוס, בחשש - כיאה לתיאטרון הישראלי המצוי. בתום כל קטע, נגרו המישטחים החוצה, כשהשקפים הניצבים עליהם שומרים ב' קושי על שיווי-המשקל. בערך כמו התיאטרון הישראלי.

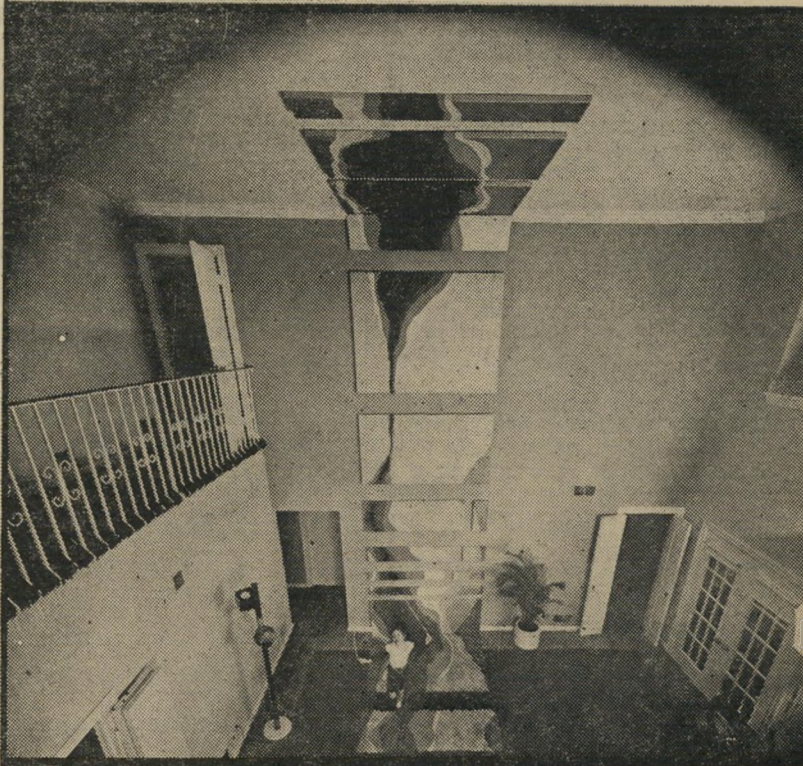
פינקל - ואיפה התיאטרון?

צות שאין בהן תיאטרון מקצועי. כמה מן הנוכחים גירדו את פדחתם באי-נוחיות גלויה לעין, לשמע הדברים. היה ברור שעל ראש הגנב בוער הכובע. פינקל דיבר גם על חשבון-הנפש שצריך לעשות, ולא שכח - כמוכן - גם את יהדות רוסיה. אחריו עלה יגאל אלון. הוא בירך את - כמוכן - יהודי רוסיה, גילה לקהל המרוחק כי הדרך הטובה ביותר לבדוק תרבותו של עם - היא לבקר בתיאטראות שלו. אלון לא פירט אם הוא מתכוון לתיאטרון כמו תפוס את הגנב בהבימה. ושוב שמעון פינקל, שהודיע על קריאת מינשר יום התיאטרון הבינלאומי. לפני שנה, גילה פינקל, נכתב המינשר על-

בגריניץ', קונטיקט, הוא רעיון מקורי. אולי היו כבר לפניו חדשנים שהמציאו דבר דומה? סיפר לוריא: "תיכננתי קודם את הציור. אבל היה הסר לי בית בשבילו. אז קניתי בית-אחווה המשתרע על שטח של עשרה דונם ויש לו אגם פרטי גדול. קניתי את הבית הזה בעיקר משום שהוא איפשר להתחיל את הציור מיד בכניסה. הדבר הראשון שהכנסתי אל הבית היה הציור. הוא היה מוכן עוד לפני שהיו לנו מיטות בבית. קניתי גם שטיחים בצבעים שונים וחתכתי אותם בהתאם למודל של הציור שהכנתי מראש".

שלם, על קירותיו, תיקרתו וריצפתו. בציור אחד - והנה יש ציור - קוביה שאדם יכול לחיות בתוכו. השאלה החדשה הנדרשת מכם היא מי רוצה לחיות בתוך ציור כזה? חדר כזה הייב להיות ריק מרהיטים והוא גם יוצר תחושת קלוטופוביה. האדם שיחיה בתוכו יחוש שהציור סוגר עליו והוא כלוא בתוכו. או אלה חיים, אלה? ציור מטפס על תיקרה. אפשר ל- התיאטרון שבציור המתפשט על גבי הקנבס באמצעות הרווחים הניטרליים. "כאשר עשיתי את הניסוי הראשון ב' דירתי", מספר רענן לוריא, "קרה דבר נפלא. אינטגרלי המציור. העין פשוט ממ' שיכה את הקו הצבעוני מקטע אחד של הציור אל הקטע העוקב שלו. הדמיון מש' לים את הציור במקום שהוא איננו." רענן כל כך תלהב מהתגלית עד שי הביא לביתו רופא עיניים, שאישר שה' תופעה בה החלקים הריקים שבתוך הציור הופכים לחלק ממנו, היא תופעה אופטית גורמלית ורגילה. ציור שכונתי. במה שלוריא לא היה בטוח זה שהרעיון הנפלא שלו, אותו יישם מיד בבית-האחווה שקנה לצורך זה

שיציר פורטרטים שלהם בצבעי שמן. תמורת סכומים נכבדים ביותר. תוך ציור אחד מפורטרטים אלה שאל לפתע לוריא את עצמו: כל חייים חיים

הציור המתפשט של רענן לוריא לחיות בתוך תמונה

בארצות-הברית, כמו הנשיא לשעבר לינ' דון ג'ונסון, סגן הנשיא הנוכחי ספירו אגניו, שר-החוץ האמריקאי ויליאם עיי' ג'רס, המושל נלסון רוקפלר או ראש עיר-ריית ניו-יורק ג'ון לינדסי, היו בין אלה שישבו לפני לוריא שעות ארוכות כדי